

PODÍL NA VĚČNÉM ŽIVOTĚ

POZDRAV:

Milé sestry a milí bratři v Kristu, vítám vás v dnešním bohoslužebném shromáždění. Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

INTROIT: (1J 4,20-21)

Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

PÍSEŇ: EZ 219 *Hory, doly, stráně*

MODLITBA

Hospodine, svatý a věčný Bože, celý vesmír je dílo tvých rukou. Slunce i hvězdy hlásají tvou slávu, moc i moudrost. I naše Země, každý květ na ní i všichni tvorové svědčí o tvé moci, moudrosti a lásce. Z úst všech lidí má zaznívat píseň chval a díky tobě, našemu Stvořiteli a Pánu. Neuměle a nedokonale, ale z upřímného srdce tebe oslavujeme a prosíme tě, požehnej nám, přijď a buď uprostřed nás na tomto místě, kam jsi nás zavolaal, aby ses tu s námi setkal. Dej, aby naše mysl i naše srdce byly otevřeny k přijetí tvého slova. Buď zde s námi a buď stejně tak se všemi, kdo se shromažďují ve tvém jménu všude po tvéři světa a k tobě vztahují své ruce, k tobě upínají svou naději.

Amen.

ČTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO: Sk 16,16-34

PÍSEŇ: EZ 399 *V sjití tomto pravme sobě (sloky 1-6)*

ČTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO: Lk 10,25-37

KAZÁNÍ

Základ dnešního kázání je zapsán v Lukášově evangeliu 10,25-37.

Milí bratři a milé sestry, zákoník se ptá Ježíše: „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Myslím, že existuje mnoho lidí, kteří si tuto otázku nikdy nepoloží. Proč také. Stačí jim, že žijí teď a tady. Slova „věčný život“, to jim nefuká vůbec nic. Všichni zemřeme a je konec. S tím se prostě člověk musí smířit jako s nezvratným faktem. Jde o to mít se dobře, užít si dostatek všeho, co život nabízí, a zbytečně si jej nekazit nějakým neplodným uvažováním o tom, co bude potom...

Muž, který stojí před Ježíšem, uvažuje jinak. Věří, že smrtí vše nekončí a že existuje pokračování, které Bůh připravil jako něco velikého a krásného. Jak se ale stát účastníkem této budoucnosti? „Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Je to otázka, která se podobá otázce žaláfníka ve Filipěch (o kterém jsme slyšeli v prvním čtení). Tento žaláfník je v šoku, když se jeho vězení až do základů otřásá velikým zemětřesením - a tehdy se uvězněných apoštolů Pavla a Silase ptá se spontánností, vyvolanou strachem a úzkostí: „Co mám dělat, abych byl spasen?“ (Sk 16,30)

Jsou to slova podobná těm zákoníkovým, ale přesto otázka zákoníka postrádá opravdovost otázky žaláfníka. Však nám evangelista Lukáš zaznamenal, že zákoník Ježíše zkoušel. Nehledá odpověď pro svůj život, ale chce ukázat svou převahu. Když někoho zkoušíme, stojíme nad ním. Ježíš má být žáčkem, kterého on bude podle jeho odpovědi posuzovat. A potom s tím půjde výš, na patřičná místa. Vždyť tahle zkouška je zároveň pokušení, past, do které se má Ježíš chytit. Co kdyby mu Ježíš třeba řekl - a tato jeho

slova čteme u evangelisty Jana: „Kdo věří ve mne, má život věčný.“ (J 6,47) V očích zákoníka by v tomto případě Ježíš zřejmě propadl na celé čáře.

Avšak Ježíš nemluví o sobě, ale o Zákonu, o jeho četbě. Místo odpovědi pokládá otázku: „Co je psáno v Zákoně, jak to tam čteš?“ Čili jak to tam recituješ? – tak zní výstižnější překlad. Každému pravověrnému Židu totiž Zákon přikazoval recitovat denní vyznání, zapsané v knize Deuteronomium: „Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ (Dt 6,4-5)

Role se obrátily: Ježíš zkouší zákoníka a on recituje toto vyznání, a co víc – přidá k tomu ještě verš o milování svého bližního. A Pán Ježíš mu dává výbornou. On sám přece užil, že láska k Bohu a bližnímu je souhrn celého Zákona a proroků. Proto mu říká: „Správně jsi odpověděl. To čít a budeš živ.“

Zákoník chtěl Ježíše zkoušet, hodnotit a nachytat – teď je to však naopak: Ježíš hodnotí jeho odpověď jako správnou. A vybízí ho, aby z teorie přešel do praxe. Aby podle toho, co ví, také jednal. Podíl na věčném životě, po kterém snad zákoník opravdově touží, mu patří, když bude milovat Boha na prvním místě a bližního jako sám sebe. To je přece jasné a srozumitelné.

Tak to zřejmě vidí Ježíš, ale ne muž, který sice správně odpověděl, ale potřeboval se ospravedlnit, jak čteme v evangeliu. Možná si uvědomil, jak náročné je to, co má nyní ve svém životě uskutečňovat. Proto znovu klade otázku, která ukazuje, kde spočívá jeho problém. Kupodivu to není vztah k Pánu Bohu, ale vztah k člověku. Neptá se, co znamená skutečná láska k Bohu, ale kdo je jeho bližní, kterého má milovat.

Tehdejší zákoníci, znací Zákona, byli totiž přesvědčeni, že bližním může být jen člen izraelského společenství. Rozhodně ne ten, kdo nežije podle stanovených předpisů, či dokonce pohan. Zákoník chce Ježíše přece jen vtáhnout do nebezpečné debaty o tom, koho pokládat ještě za bližního, a koho už ne.

Židé totiž vedli o této otázce nekonečné debaty. O pohanech a Samařanech neměli žádné pochybnosti. Byli to cizinci a nepřátelé. Jak ale měli rozlišovat mezi příslušníky vlastního národa a mezi různými společenskými vrstvami? Koho měl kněz, rabin či starší považovat

za svého bližního? Učili, že styk s nevzdělaným a zanedbaným zástupem poskvňuje a očištění potom vyžaduje značné úsilí. Měli snad považovat tyto pro ně „nečisté“ za své bližní?

Místo odpovědi Pán Ježíš vypráví působivý příběh - podobenství o milosrdném Samařanu. Je to příběh velmi prostý, takže někteří středověcí vykladači mu chtěli dát ještě více duchovních významů: Podle nich je Ježíš ten Samařan, který zachraňuje člověka, ležícího bezmocně ve svém hříchu. Loupežníci, kteří ho přepadli na cestě z Jeruzaléma, jsou nečisté mocnosti, zatímco kněz a levita představují Zákon a proroky. Hostinec, kam Samařan toho polomrtvého člověka dopraví, je církev, a ty dva denáry jsou symbolickým vyjádřením svátostí - křtu a večeře Páně.

Ale tak sležité to v původním záměru Ježíšově jistě není. Jde jen o to, že zákoník má pochopit, jak je to s tím bližním. Když mu Ježíš celý příběh dovypráví, dá mu otázku: „Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ A zákoníkova odpověď je zase správná: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ „Ježíš mu řekl: Jdi a jednej také tak.“

Není třeba věci komplikovat, jako to děláme my, když se chceme ospravedlnit po způsobu zákoníka. Ježíš všechno velmi zjednodušuje: Jdi a jednej jako ten Samařan, který pomohl tomu, kdo ho potřeboval. Příběhem milosrdného Samařana Ježíš odhaluje podstatu pravého náboženství. Ta nespočívá ve věroučných debatách, ale v životě naplněném milosrdenstvím.

Otázka: „A kdo je můj bližní?“ je tak provždy zodpovězena. Kristus ukázal, že náš bližní není jen ten, kdo patří k naší církvi a je stejného vyznání nebo kdo je náš přítel. Na rase, barvě pleti, názoru či společenském původu vůbec nezáleží. Bližní je každý člověk, o kterém víme, že právě potřebuje naši pomoc.

Dnešní svět si potřebuje uvědomit tuto skutečnost stejně jako lidé v době Ježíšově. Sobectví, netečnost, netolerance a bezcitný formalismus dusí a potlačují ušlechtilé vlastnosti, které člověka povznášejí. Mnozí lidé se hlásí k Ježíšově jménu, ale zapominají, že křesťané mají následovat Krista.

Kristus se ztotožnil se zájmy lidstva a žádá nás, abychom s ním v díle pro záchranu světa spolupracovali. Říká: „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ (Mt 10,8) Při pohledu na

člověka, který je v nějaké nouzi, nikdy nesmíme říci „To se mě netýká“. Není to vůbec lehké a v konkrétních situacích si často nebudeme vědět rady. Ale směr známe. Směr, který určil náš Pán, z jehož milosrdenství žijeme.

Amen.

PÍSEŇ: EZ 450 *Ně zpěv, prosby, kázání*

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane, prosíme tě, vzbuzuj pravou naději ve všech, kteří stojí v nějakém trápení a problémech, v situacích, v nichž sami nevidí žádné dobré řešení a žádné východisko. Dej, ať svou naději vloží v tebe. Dávej nám všem víru a naději, že tam, kde my jsme bezmocní, ty máš všechnu moc a řídíš všechno k našemu dobrému.

Pane náš, modlíme se za náš sbor, ať zůstává věrný tvému evangeliu, tvému slovu. Prosím tě, abys k nám neustále promlouval, abychom nepřestali slyšet tvůj hlas. Prosíme, dej, ať bereme vážně tvé slovo, tvá přikázání, jejichž zachováváním ti máme prokazovat věrnost a lásku. Dej, ať si zase najdeme po svých, ale ať hledáme především tvé království, tvou spravedlnost, a spolehněme se, že nám můžeš přidat i ostatní věci.

Pane, prosíme tě, provázej nás příštími dny, ochraňuj nás a opatruj, abychom se tady zase příští neděli mohli sejít.

Pane Bože, ve jménu Ježíše Krista k tobě společně voláme: Otče náš...

POSLÁNÍ: Pf 3,5-6

POŽEHNÁNÍ: Iz 54,10

PÍSEŇ: Ez 44b Sláva buď tobě, Bože náš

1. Sláva buď tobě, Bože náš

2. Sláva buď tobě, Bože náš

3. Sláva buď tobě, Bože náš

4. Sláva buď tobě, Bože náš

5. Sláva buď tobě, Bože náš

6. Sláva buď tobě, Bože náš

7. Sláva buď tobě, Bože náš

8. Sláva buď tobě, Bože náš

9. Sláva buď tobě, Bože náš

10. Sláva buď tobě, Bože náš

11. Sláva buď tobě, Bože náš

12. Sláva buď tobě, Bože náš

13. Sláva buď tobě, Bože náš

14. Sláva buď tobě, Bože náš

15. Sláva buď tobě, Bože náš

16. Sláva buď tobě, Bože náš

17. Sláva buď tobě, Bože náš

18. Sláva buď tobě, Bože náš

19. Sláva buď tobě, Bože náš

20. Sláva buď tobě, Bože náš

21. Sláva buď tobě, Bože náš

22. Sláva buď tobě, Bože náš

23. Sláva buď tobě, Bože náš

24. Sláva buď tobě, Bože náš

25. Sláva buď tobě, Bože náš

26. Sláva buď tobě, Bože náš

27. Sláva buď tobě, Bože náš